

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5854/2567

พนักงานอัยการจังหวัดจันทบุรีโจทก์ นาย ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 17, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 136, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 159, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 165, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 203, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 206, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 207, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 166, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ฟ้องโจทก์บรรยายถึงการกระทำความผิดของจำเลยฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งบุหรี่ยกกลางอันเป็นสินค้าที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร และบรรยายฟ้องตอนท้ายว่าจำเลยใช้รถยนต์ของกลางดังกล่าวในการบรรทุกซ่อนเร้นและขนย้ายบุหรี่ยกกลางที่ยังมิได้เสียภาษีและมีได้ผ่านพิธีการศุลกากร เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพทั้งจำเลยฎีกายอมรับว่าเก็บบุหรี่ยกกลางไว้ในตู้ลำโพงภายในห้องโดยสารรถยนต์ที่จำเลยตกแต่งเพิ่มเติมเพื่อการประกวดแข่งขันเครื่องเสียงติดรถยนต์ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าจำเลยใช้รถยนต์ของกลางในการซ่อนเร้นขนย้ายบุหรี่ยกกลาง ประกอบกับการขนย้ายบุหรี่ยกกลาง 200 ซอง จากนอกราชอาณาจักรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือมีบุหรี่ยกกลางที่ยังมิได้เสียภาษีไว้ในครอบครองดังกล่าว หากไม่มีรถยนต์ของกลางบรรทุกบุหรี่ยกกลางจำนวนมากถึง 200 ซอง ย่อมไม่สามารถขนย้ายบุหรี่ยกกลางจำนวนมากดังกล่าวให้รอดพ้นจากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ได้สำเร็จ ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยมิใช่เป็นการใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะในการสัญจรตามปกติโดยทั่วไป แต่เป็นการใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะในการกระทำความผิดโดยใช้ซ่อนเร้นและขนย้ายบุหรี่ยกกลางอันพึงต้องรับตาม พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 4, 17, 136, 159, 165, 203, 206, 207 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, 165, 166, 242, 246 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 ริกของกลางทั้งหมด จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด

ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 มาตรา 203 (1) พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 (ที่ถูกต้องระบุ วรรคหนึ่ง ด้วย) การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้ำ รับจำนำหรือรับไว้ด้วยประการใดซึ่งของอันตนพึงรู้ว่าเป็นของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 12,800 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 6,400 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ระบุหรือของกลางทั้งหมด ให้จำเลยคืนแก่ผู้นำจับในอัตราร้อยละ 30 และให้จ่ายเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิดอัตราร้อยละ 15 ของเงินที่ได้จากการขายของกลาง หากขายของกลางไม่ได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่จำเลยชำระต่อศาล ส่วนรณนัตของกลาง พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีประกอบกับจำนวนระบุหรือของกลางที่จำเลยมีไว้ในครอบครองแล้วมีจำนวนไม่มาก จึงเห็นสมควรไม่รับทรัพย์ดังกล่าว โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้รับรณนัตของกลางและให้จ่ายรางวัลร้อยละสิบห้า นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ที่ให้รับรณนัตของกลาง ชอบหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ฟ้องโจทก์บรรยายถึงการกระทำความผิดของจำเลยฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้ำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งระบุหรือของกลางอันเป็นสินค้าที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร และบรรยายฟ้องตอนท้ายว่าจำเลยใช้รณนัตของกลางดังกล่าวในการบรรทุกซ่อนเร้นและขนย้ายระบุหรือของกลางที่ยังมิได้เสียภาษีและมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพทั้งจำเลยฎีกายอมรับว่าเก็บระบุหรือของกลางไว้ในตู้ลำโพงภายในห้องโดยสารรณนัตที่จำเลยตกแต่งเพิ่มเติมเพื่อการประกวดแข่งขันเครื่องเสียงดีรณนัต ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าจำเลยใช้รณนัตของกลางในการซ่อนเร้นขนย้ายระบุหรือของกลาง ประกอบกับการขนย้ายระบุหรือของกลาง 200 ซอง จากนอกราชอาณาจักรเข้ามาในราชอาณาจักร หรือมีระบุหรือของกลางที่ยังมิได้เสียภาษีไว้ในครอบครองดังกล่าว หากไม่มีรณนัตของกลางบรรทุกระบุหรือของกลางจำนวนมากถึง 200 ซอง ย่อมไม่สามารถขนย้ายระบุหรือของกลางจำนวนมากดังกล่าวให้รอดพ้นจากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ได้สำเร็จ ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยมิใช่เป็นการใช้รณนัตของกลางเป็นยานพาหนะในการสัญจรตามปกติโดยทั่วไป แต่เป็นการใช้รณนัตของกลางเป็นยานพาหนะในการกระทำความผิดโดยใช้ซ่อนเร้นและขนย้ายระบุหรือของกลางอันพึงต้องรับตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 165 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาให้รับรณนัตของกลางนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

อุดม วัฒนธรรม · เสถียร ศรีทองชัย · สิทธิชัย พูนเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5854/2567>